

og jeg vil gerne gøre mig til Talsmand for, at denne Bestemmelse gaar ud, og at der i Stedet for kommer ind, at saadan Forbikørsel skal altid foregaa med størst mulig Hensyntagen til det ind- og udstigende Publikum. Det er vist det allernærmeste, man kan naa. Det forekommer mig for øvrigt, at Bilerne — ganske vist efter, at der er foregaaet forskellige Ulykkestilfælde — er blevet mere varsomme ved Forbikørsel ved Sporvognsstoppstederne, at de i alt Fald tager mere Hensyn end tidligere til de Passagerer, der skal af eller paa Vognene. Den Bestemmelse, som jeg her har antydet, findes i Frederiksberg Politivedtægt. Den findes ikke i Københavns Politivedtægt; den kan naturligvis indføres i den, men jeg vil mene, at naar der er Lovbud om noget, kan Politivedtægten, medmindre det udtrykkelig er bestemt, ikke opheve en saadan Lovbestemmelse. Det er vistnok heller ikke et Spørgsmaal, som i synderlig Grad vil kunne skille Parterne. Man skal blot se at finde det rette og det gennemførlige, og det foreslaaede kan ikke gennemføres. Jeg ved godt, at der er Mennesker, som vil synes, at det Indgreb, som Truselen om Stillingens Fortabelse er, er haardt overfor det enkelte Individ. I den gamle Politivedtægt i København — vistnok ogsaa i den nye — stod der, at Droskekuske ikke maatte ryge paa Bukken. Det var jo Legeværk, naar en gemytlig Droskekusk med blaa Næse i det godlidende Ansigt sad og legede med sin Rosinante, som luntede hen ad Gaden. Det var ingen Verdens Ting, men de maatte alligevel ikke ryge paa Bukken. Det var naturligvis for at pynte paa Byens Fysiognomi, at man vilde forbyde dette. Jeg mindes et lille Vers af Rantzau. Han skrev en Gang et klassisk Potpourri om en halv Time i den offentlige Politiret. Der er en Droskekusk, der synger: „Hr. Assessor, jeg var drukken, da jeg røg Cigar paa Bukken; jeg har haft en Tørst paa Bukken, stadigvæk jeg maatte slukk'en“. Altsaa, han vilde undskylde, at han røg Cigar, med, at han var fuld. Det, at han var beruset, var ikke det, man hæftede sig ved, men det, at han røg Cigar paa Bukken; det maatte han ikke, for det pyntede ikke paa Byens Fysiognomi. Det var mindre farligt, naar en Droskekusk tog en Taar over Tørsten, men nu maa han sammen med Holger Danske og „Nagelsmeden“ og „Naalemageren“ og andre Sagnfigurer gaa over i Historien. Det kan man naturligvis ikke have mere, at vi har Vanedrankere

eller Kvartalsdrankere eller Øjeblikksdrankere, som sidder og styrer Automobilet, naar Køretøjets Fart er saa farlig for de Mennesker, der færdes paa Gader og Veje.

Der er saa Spørgsmaalet om Afgiftens Størrelse. Den sidste ærede Taler var ikke paa det rene med, om den er tilstrækkelig. Jeg ved det ikke, men det er heller ikke det afgørende. I alt Fald er den betydelig større end tidligere. I Folketingets Betænkning findes der en Opgørelse over den hidtidige Afgift og den, der skal komme. I 1919—20 har Afgiften indbragt ca. 800 000 Kr., medens den Afgift, man tænker at opkræve, vil komme til at udgøre ca. 8 Millioner, altsaa 10 Gange saa meget. Om det er nok til Vejenes Vedligeholdelse og Istandsættelse og til det Slid, Bilerne medfører, ved jeg ikke. Men det er, som sagt, heller ikke det afgørende. Det maa være berettiget, synes jeg, at lægge nogen Byrde paa dem, der forarsager dette stærke Slid paa Vejene, og derfor maa der større Afgifter til. Jeg er dog ikke enig i alle de Afgiftsbestemmelser, som Folketinget har indsat. Der var i Ministerens Forslag taget et berettiget Hensyn til Droskerne. Det har man i Folketinget forladt, hvilket jeg synes er urigtigt. Efter Regeringens Forslag blev der en Droskeafgift af ca. 100 000 Kr., men efter Folketingets Lovforslag kommer den op paa 700 000 Kr. Droskerne skal betale en Afgift i Lighed med andre Motorvogne, vel efter Vægt og Hestekræfter, paa ca. 300 Kr. Jeg synes, det er for meget. Ejerne maa da søge den overvæltet paa Forbrugerne, paa de kørende. Jeg tror nemlig ikke, at det er nogen Overdriivelse, naar Droskeejerne hævder, at i Øjeblikket er de ikke i Stand til at faa det til at løbe rundt med de nuværende Priser paa Benzin og de Takster, der nu er satte, og værre bliver det, naar Afgiften forhøjes i saa væsentlig Grad. Jeg er derfor betænkt paa at søge dette Forhold ændret i det kommende Udvalg.

Jeg er overmaade glad for Fordelingen, som den er. Staten faar sin Procent, de 73 pCt. fordeles til visse Amtsraad, og Resten gaar til nogle andre, Københavns Kommune faar 5 pCt. og Frederiksberg vistnok 3,2 pCt. For København er det for lidt, men man kan jo ikke faa alt. I 1920 har Kommunen alene til sine chausserede Veje brugt ca. 800 000 Kr. til Vedligeholdelse, og det er jo netop det Sted, hvor de fleste Lastbiler færdes; i den Forbindelse spiller Droskerne ingen nævneværdig Rolle. København har derfor